

dringerne ikke vil have nogen interesse i forhold til en eventuel videreførelse af virksomheden. Dertil kommer, at værdien af fordringerne vil fremgå af de løbende indbetalinger til panthaveren. På baggrund af disse forhold vil der derfor ikke på samme måde være behov for en vurdering af fordringernes værdi som et led i en samlet vurdering af virksomhedspantet.

Det er således udvalgets opfattelse, at der bør tilvejebringes særlig hjemmel til, at de udpegede tillidsmænds værdisætning af de dele af et virksomhedspant, som kan indgå i en rekonstruktion af virksomheden, kan lægges til grund ved vurderingen af, om pantet strækker til. Herefter vil panthaveren kunne indfris som et led i rekonstruktionen af virksomheden.

Skifterettens afgørelse om at gøre vurderingen bindende ved opgørelse af panthaverens fordring bør kunne kæres efter de almindelige regler, jf. konkurslovens § 248, stk. 2.

Udvalget foreslår på den baggrund en regel, der går ud på, at aktiver omfattet af et virksomhedspant, bortset fra fordringer, skal angives og værdisættes særskilt af akkordtillidsmændene. Endvidere foreslår udvalget, at skifteretten på skyldnerens begæring skal kunne træffe afgørelse om, at denne vurdering af pantets værdi er bindende ved opgørelse af panthaverens fordring.

Som nævnt er det udvalgets opfattelse, at der ikke er noget behov for at foretage en vurdering af fordringer omfattet af et virksomhedspant i forbindelse med en tvangsakkord. Der vil derfor heller ikke være noget behov for at foretage en vurdering af fordringer omfattet af et fordringspant i forbindelse med en tvangsakkord. Udvalget foreslår derfor ikke nogen regel herom.

Der henvises til betænkningen side 201-203.

Justitsministeriet kan tilslutte sig udvalgets synspunkter og forslag, og lovforslaget er udformet i overensstemmelse hermed.

Der henvises til lovforslagets § 2, nr. 9 og 10 (de foreslåede § 158, stk. 2, nr. 1, 3. pkt., og § 165, stk. 2, nr. 1, 4. pkt., i konkursloven).

3.3.3. Konkursretlige spørgsmål

– Indeståelse for udgifter til bobehandling

Indførelse af en ordning med virksomhedspant vil efter udvalgets opfattelse formentlig medføre øget risiko for, at insolvente virksomheder ikke vil blive undergivet egentlig behandling, idet der formentlig vil være væsentligt færre frie midler i boerne til at dække omkostningerne herved.

Som det fremgår af betænkningen side 99-102, har udvalget lagt vægt på at udforme en ordning, der sikrer, at der er tilstrækkelige midler til stede med henblik på at dække omkostningerne ved bobehandlingen af virksomheder, der har pantsat deres aktiver under den foreslåede ordning med virksomhedspant.

Konkurslovens § 27 indeholder regler med henblik på at sikre, at der er tilstrækkelige midler til at dække udgifterne ved bobehandlingen, jf. konkurslovens § 93, nr. 2. Konkurslovens § 27, stk. 1, fastsætter, at den eller de, der har begæret konkurs (konkursrekvirenten), hæfter solidarisk for disse omkostninger, hvis boets midler ikke er tilstrækkelige. Hæftelsen er principielt ubegrænset, men vil i praksis være begrænset til rekvirentens sikkerhedsstillelse i medfør af § 27, stk. 2.

Reglen i konkurslovens § 27, stk. 2, går nærmere ud på, at skifteretten kræver sikkerhedsstillelse som betingelse for at afsige konkursdekret. Sikkerhedens størrelse fastsættes af skifteretten under hensyn til boets beskaffenhed efter et skøn over de omkostninger, der kan påløbe. I praksis kræver skifteretten som regel en sikkerhedsstillelse på 20-30.000 kr.

Med henblik på at sikre, at der er tilstrækkelige midler til at foretage en forsvarlig bobehandling, foreslår udvalget, at virksomhedspanthaveren indestår for omkostningerne hertil, hvis pantsætteren går konkurs. Under hensyn til, at den omstændighed, at der er virksomhedspant i skyldnerens aktiver, kan øge antallet og omfanget af de forhold, der sædvanligvis bør undersøges under en bobehandling, bør det beløb, virksomhedspanthaveren indestår for, formentlig være højere end den indeståelse, der sædvanligvis afkræves konkursrekvirenten, jf. ovenfor. Udvalget finder, at beløbet passende kan maksimeres til 50.000 kr.

Virksomhedspanthaverens hæftelse bør være subsidiær i forhold til konkursrekvirentens sikkerhedsstillelse efter § 27, stk. 2. Udvalget foreslår endvidere, at skifteretten kan afkræve panthaveren sikkerhedsstillelse for beløbet.

Hæftelsesreglen bør finde anvendelse for panthaveren med tinglyst virksomhedspant i skyldnerens aktiver på fristdagen. Er der ikke tinglyst virksomhedspant på fristdagen, foreslår udvalget, at reglen bør gælde for panthavere, der har været indehaver af en virksomhedspanteret, men hvor panteretten er aflyst senere end 1 år før fristdagen. Det vil dog efter udvalgets opfattelse virke urimeligt, hvis panteretten f.eks. er aflyst som led i en normal afvikling af arrangementet, men panthaveren fortsat skal hæfte for boomkostningerne. Panthavere, der kan godtgøre, at aflysningen